

гически проявяватъ къмъ нѣкое искусство, въ което можяхъ за скоро да напръднжтъ, ако се искусно управлявахъ.

Защо ли родители-тѣ повече се грижтъ да развиятъ въ дъщери-тѣ си блѣскави таланти (говори единъ съврѣмененъ моралистъ) които слѣдъ оженвание-то имъ не ще послужтъ за нищо, отъ колкото да ги научтъ да бждтъ по слушни, да се тъкмятъ съ стари-тѣ, да бждтъ нѣжни и любезни съ другарки-тѣ си, да бждтъ добри кжщници, и послушни въ всичко, което се касае до порядкъ-тъ и економия-та въ кжща-та? Понеже, рѣдко се случва, щото дѣвица, която е прѣкарала младостъ-та мѣжду артисти-тѣ и ржкоплѣскания-та на изящни обожатели, да стане отъ послѣ скромна жена, покорна на мъжъ-тъ си и жена трудолюбива и пестовна. Въспитание-то, на което главна-та заслуга се заключава въ вънкашния блѣсъкъ, никоѣ пжтъ не може да даде на жена-та потрѣбни-тѣ качества на добра жена и разумна майка.

Вий възпитавате дъщери-тѣ си въ кокетство, въ безгранично желание да се аресватъ на други-тѣ, и веднага я мърмите, щомъ като тури въ ходъ уроцитѣви, т. е. като намѣри поклонници. Нема това не е ужасна безразсждность? Какво име ще дадете на учитель-тъ по танцуванieto, който като изучи великолѣпно ученица-та си да танцова, иска да ѝ прѣчупи нозѣ-тѣ, ако я завари да играе съ другъ?

Не трѣбва прочее да се чуватъ оплаквания отъ лѣгко-мислие-то и распуснатостъ-та на французойки-тѣ, защото отъ способтъ на възпитание-то имъ може да се сжди, че тѣ сж прѣдзначени да говорятъ само чрѣзъ чувствепность-та, а не — чрѣзъ разсждкъ-тъ. Въспитание-то на дѣвойки-тѣ се свършва веднага, щомъ като я научятъ на нѣколко сухи таланти, на искусство-то — хубаво да се облича, да има изящни манери въ обнаска-та си, да прави